

tusiastas continuadors de la publicació comensada am tants bríos y am tant entussiasme.

»Més aixó, amichs, crech que am vosaltres no succehirá. Tots sou joves, trevalladors, y esteu convensuts de la vostra missió y gasteu molt bon humor, condicions indispensables pera que hi haigi «Narro» per días.«Avuy, us donéu per satisfets amb «El Narro»; feu, donchs, que, tot rihent y ridiculisant als pretensiosos y fuetejant als qui s'ho mereixin, algún día el poguéu cambiar amb el *Manuscrit grós*.

»Y siguin aqueixas paraulas mevas, la contesta á la salutació que á «Ceretania» haveu enviat. Son las mevas paraulas; las d'un bon amich vostre qui, tot fent feyna, lo mateix que vosaltres rendeix culte al periodisme escarnit y bescantat tantas voltas pels que no saben distingir entre un gran diari montat á la moderna y un sensill periódich fet á empentas per quatre voluntaris de las lletres sols per enaltir el nivell intelectual dels seus convehíns y enaltirse ells mateixos y pera portar un eco de la vida vilatana als qui pera guanyarse'l pa de cada día han hagut d'allunyar-se de la casa payral, dels amichs de l'infantesa, de la dona dels seus més bells ensomnis d'amor, de tot lo que més ells estimavan.

L'IMPRESSOR NOU.»

Y deixant els comentaris á gust dels llegidors, sols me resta remerciar á l'amich Garrell, per la seva parodia realista de lo que's «Fér un diari», que am tanta pulidesa ens descriu y encoratjarlo pera que no miri jamay enrera y vaigi continuant sens may parar la seva tasca periódística, ja' que'n fá bona feina, que nosaltres no defallirem jamay en nostre empresa y estarem sempre en tot y per tot á son costat fins arribar á obtindre un lloch, encare que humil, dintre'l mon de las lletres.

El Pare-Pedás de la Redacció.

Sátira

En un teatre madrileny s'estava estrenant una obra nova en la qual devia morir l'actriu primera d'un disparo d'arma de foc. Vingué l'escena susdita y la pistola va fer figa y l'actriu, fentsen

eco, va desplomarse sobre l'entarrimat de las taulas, exclamant: «Señores, soy víctima de la pólvora sin humor», el públich s'entristí, es posá á plorar y murmurava: ¡Pobre dona, que's trist haver de morir aixís!....

Miquel G. Masó,